

**ДОКУМЕНТНО-ІНФОРМАЦІЙНІ
КОМУНІКАЦІЇ
В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ:
СТАН, ПРОБЛЕМИ І
ПЕРСПЕКТИВИ**

***МАТЕРІАЛИ
II Всеукраїнської науково-практичної
Інтернет-конференції
23 листопада 2016 року***

**Полтава
2016**

інформаційної системи, а також різних сервісів: дискусійних груп, списків розсилки, телеконференцій, електронних форумів. Усе це створило сприятливі умови для здійснення комунікацій на основі мережевих технологій без обмеження в часі та просторі.

Отже, роль електронних комунікацій полягає у створенні зручних умов для офіційного спілкування між організаціями, установами та підприємствами, що значно покращують їхню діяльність. Проте існує низка факторів, що стримують розвиток електронних комунікацій. Ці проблеми необхідно вирішувати на державному рівні, використовуючи міжнародний досвід та досягнення українських науковців.

Джерела та література

1. Городенко Л. М. Мережева комунікація: проблеми філософії сприйняття / Л. М. Городенко // Світ соціальних комунікацій. – 2011. – № 3. – С. 24–29.

2. Кастельс М. Галактика Інтернет: размышления об Интернете, бизнесе и обществе / М. Кастельс: пер. с англ. А. Матвеева; под ред. В. Харитоновна. – Екатеринбург : У-Фактория, 2004. – С. 158–162.

3. Побережна М. П. Електронні канали комунікації: функції, переваги, недоліки / М. П. Побережна // Наукові праці НУХТ. – К. : НУХТ, 2012. – № 43. – С. 174–180.

Андрій Нарядько
м. Полтава

ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТ У СИСТЕМІ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ

В основу інформаційно-аналітичного забезпечення роботи будь-якої організації покладено опрацювання документів, які підлягають створенню, фіксуванню та обліку в певній формі. Усе більше значення у системі документообігу займають електронні документи.

Відповідно до Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг» електронний документ – це документ, інформація в якому зафіксована у вигляді електронних даних, включаючи обов'язкові реквізити документа, склад та порядок розміщення яких визначається законодавством. Відповідно до ст. 6 зазначеного Закону України обов'язковим реквізитом електронного документу є електронний підпис, який використовується для ідентифікації автора та/або підписувача іншими суб'єктами електронного документообігу і дає змогу підтвердити його цілісність [1].

Електронні документи дають змогу не тільки застосовувати їх нарівні із документами на папері, а й отримати якісно нові можливості їх опрацювання. Головною з них є суттєве підвищення оперативності документообігу в діяльності суб'єктів, а також можливість укладання угод та інших правочинів з використанням інформаційних технологій через загальнодоступні телекомунікаційні канали, тобто дистанційно.

Одним із пріоритетів України є розвиток інформаційного суспільства та його важливою складовою – електронним урядуванням, впровадження

якого сприяє створенню умов для ефективного відкритого і прозорого державного управління. Пов'язуючи його з доступом до публічної інформації, можна сказати, що воно є ефективним засобом забезпечення інформування та доступу до інформації фізичними та юридичними особами, а отже, сприяє прозорості та ефективності діяльності влади. Електронне урядування здійснюється через обмін електронними документами між надавачем та отримувачем послуг [2, с. 14].

Кабінет Міністрів України своїм розпорядженням схвалив Концепцію розвитку електронного урядування в Україні. Згідно з Концепцією електронне урядування визначене як форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян. Одним із завдань електронного урядування є забезпечення передачі і довгострокового зберігання електронних документів у державних архівах, музеях, бібліотеках, підтримки їх в актуалізованому стані та доступу до них [3].

Слід відмітити, що з розвитком завдань та технологій електронного урядування електронного документообігу поширюється на всі сфери діяльності держави й забезпечує взаємодію між органами влади всіх рівнів та гілками, органами влади та бізнес-структурами, органами влади та громадянами. При цьому такі взаємодії виходять за межі обміну лише документами і виникає необхідність обміну даними (інформацією) у різних її формах та застосуваннях, що, безумовно, є більш складним в організаційному та науково-технічному сенсі.

Джерела та література

1. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/851-15/>
2. Електронний документообіг та захист інформації : навч. посіб./ О. Б. Кукарін / за заг. ред. д. держ. упр., професора Н.В. Грицяк. – К. : НАДУ, 2015. – 84 с.
3. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2010 р. №2250-р: [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-%D1%80>

Світлана Литвинська, Анна Комар
м. Київ

РОЛЬ НОВІТНІХ КАНАЛІВ У ДОКУМЕНТНОМУ ОБМІНІ ІНФОРМАЦІЄЮ

Сьогодні Україна робить певні кроки щодо підвищення ролі інформації та знань у соціально-економічній сфері, тому створення та розвиток інформаційного простору для обміну інформацією та створення